

No és sols una qüestió de noms

CARME FORCADELL

Caminem cap al secessionisme lingüístic, i, si no hi posem remei, hi arribarem. Des que el Partit Popular governa al País Valencià, no ha parat de promulgar decrets i ordres per a aconseguir que el català i el valencià es converteixin en dues llengües diferents, i hem arribat a un punt en què ja no podem continuar. No sols és una qüestió de noms; va molt més enllà, i ja no podem amagar més el cap sota l'ala; cal actuar, i de pressa.

Quan es va crear l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, molt poques persones es van manifestar en contra, tot i que és ben clar que, encara que segueixi la normativa i no sigui secessionista, no es pot estar a favor que hi hagi dues entitats que regulin la llengua, ja que l'existència de dos organismes diferents (l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i l'Institut d'Estudis Catalans) significa el primer pas cap a la consecució de dues llengües distintes.

Ja aleshores es va demanar que el IEC es pronunciés en contra d'aquesta decisió, i no ho va fer; ans al contrari, l'A-

cadèmia Valenciana de la Llengua va néixer amb el beneplàcit del govern català i ens van vendre el producte com una solució del problema de la llengua al País Valencià, una manera curiosa de veure les coses, ja que els mateixos que havien creat aquest problema i que l'atiaven proposaven la solució mitjançant un nou organisme: l'AVL. Aquest sol fet ja hauria d'haver encès totes les alarmes del Govern català i al IEC, però no va ser així.

La situació s'ha anat agreujant i s'està arribant a uns límits insostenibles. Primer va ser la decisió del Govern valencià de prohibir, en els llibres de text del País Valencià, autors catalans que no fossin nascuts a la «Comunitat Valenciana». Aquesta és una decisió més, encaminada a trencar la unitat de la llengua; malgrat tot, les protestes per part del Govern català i del IEC van ser això: protestes.

No fa gaire va sortir en la premsa que el Govern valencià tenia la intenció de crear lectorats de valencià en diverses universitats estrangeres; de manera que en una mateixa universitat ens podem trobar que hi hagi un lectorat de català i un de valencià; tothom veu que això és una altra decisió encaminada a consolidar el trencament lingüístic; perquè, evidentment, en cap universitat del món no hi ha un lectorat d'anglès i un d'australià, o un d'espanyol i un de mexicà, per posar dos exemples. Definitivament, si hi ha dos lectorats diferents, qualsevol persona aliena a la situació de disgregació que pateix la llengua catalana pensarà que són dues llengües diferents. Tampoc no tinc notícies que el IEC s'hagi pronunciat en contra d'aquesta decisió.

I l'última que s'han inventat els del PP de València és que les Escoles Oficials d'Idiomes de l'Estat espanyol ensenyin català i valencià com dues llengües diferents; totes les comunitats autònomes, menys Catalunya, hi estan d'acord, i, evidentment, també el Consell de Ministres d'Aznar; potser és aquest qui ho ha proposat.

Hem arribat a un punt en què el IEC s'ha de definir, ha d'exigir i exercir l'autoritat científica i lingüística que el Reial Decret de l'any 1976 li atorga; perquè, si no ho fa, si no reacciona, si no demostra i no exerceix la seva autoritat en matèria de llengua, el secessionisme lingüístic és servit, el català i el valencià es convertiran en dues llengües diferents, i no hem d'oblidar que el trencament lingüístic és un dels primers passos que marquen la desaparició d'una llengua.

Només cal que ens fixem en l'exemple dels espanyols: ells sí que ho tenen clar, de la seva llengua en diuen espanyol i castellà, però tenen clar que és la mateixa. Per a ells sí que és una simple qüestió de noms; ara bé, proveu de fer una acadèmia andalusa de la llengua, o una acadèmia murciana de la llengua, proveu de fer qualsevol acadèmia diferent de la Real Academia de la Lengua Española i veureu què passa, veureu si el Govern espanyol us ho permet.

La denominació científica de la llengua que es parla al Principat, al País Valencià, a les Illes, a la Franja de Ponent, a Andorra, a la Catalunya del Nord i a l'Alguer és *llengua catalana*; ara bé, si popularment, o en l'àmbit local, o bé els polítics en volen dir andorrà, o català, o valencià, o tortosí, o alguerès, etc., tant se val: que l'anomenin com més els convingui; però, si ens referim a la llengua des del vessant científic o filològic, o bé a la denominació coneguda internacionalment, el nom és un i prou: llengua catalana!, i que no ens vulguin fer combregar amb rodes de molí.

Si és qüestió d'ubicació, es pot plantejar que el IEC es traslladi a València; si sols és qüestió de noms, podem dir que parlem valencià en lloc de parlar català, però científicament i internacionalment continuarem parlant català, de la mateixa manera que la denominació internacional de la llengua dels nostres veïns és l'espanyol, encara que ells en poden dir castellà, mexicà o xilè.

Sembla mentida que ells ho tinguin tan clar i que a alguns de nosaltres ens costi tant de veure. ←